

Tyskland, som det herefter påhviler at iværksætte Dublin-proceduren. Det ville være formålstjenligt i stedet at benytte betegnelsen returnering.

Indenrigsministeriet skal hertil bemærke, at det ved brugen af betegnelsen afvisning i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 a er præciseret, at overgivelse til et andet EU-land i medfør af Dublin-konventionen ikke kun kan ske med henblik på, at modtagerlandet iværksætter en asylsagsbehandling, men også med henblik på, at modtagerlandet iværksætter en Dublin-procedure til fastsættelse af, hvilket land der er ansvarligt for behandlingen af asylansøgningen.

3.2. Afgrænsningen af den personkreds, der er omfattet af Dublin-konventionens artikel 12

Det Danske Center for Menneskerettigheder anfører, at afgrænsningen af den personkreds, der er omfattet af Dublin-konventionens artikel 12, giver anledning til tvivl. Det er uholdbart, at der ikke er taget stilling til det forhold, at de danske myndigheders praksis – så vidt det er bekendt – omfatter »udlændinge« og ikke »asylansøgere«, som artikel 12 efter sin ordlyd foreskriver at omhandle.

Indenrigsministeriet skal hertil bemærke, at det fremgår af artikel 12, at såfremt en asylansøger, der befinder sig på en medlemsstats område, indgiver en asylansøgning til en anden medlemsstats kompetente myndigheder, påhviler det den medlemsstat, på hvis område ansøgeren befinder sig, at fastsætte, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Ordet asylansøger i artikel 12 skal således læses i naturlig sammenhæng med den i artikel 12 nævnte asylansøgning. Udlændingen er således asylansøger, jf. artikel 12, i kraft af ansøgningen om asyl i det land, der skal træffe afgørelse efter artikel 12, og ikke i kraft af en tidligere asylansøgning indgivet i et andet land. Det er ikke nogen forudsætning, at udlændingen tidligere har søgt asyl i en anden medlemsstat. De danske, svenske og tyske myndigheders anvendelse af artikel 12 i praksis er i overensstemmelse hermed.

3.3. De bilaterale aftaler med Tyskland og Sverige om den praktiske anvendelse af Dublin-konventionen

Det Danske Center for Menneskerettigheder bifalder, at der med lovforslaget lægges op til en længe ventet og tiltrængt lovliggørelse af det retsområde, der indbefatter nægtelse af indrejse for asylsøgende udlændinge med henvisning til de nævnte bilaterale overenskomster.

Det Danske Center for Menneskerettigheder anfører, at der med de dansk-svenske og dansk-tyske aftaler om den praktiske anvendelse af Dublin-konventionen ikke er tale om en udvidet anvendelse af artikel 12-proceduren, men derimod om en helt anden ordning. Artikel 12-proceduren omhandler den situation, hvor en person, der befinder sig på en medlemsstats område, indgiver en asylansøgning til en anden medlemsstats kompetente myndighed, mens den dansk-svenske og dansk-tyske aftale tillige omfatter den situation, hvor en udlænding indrejser med skib eller fly fra en anden medlemsstat og derfor ikke ved ankomsten til en dansk havn eller lufthavn kan siges at befinde sig på en anden medlemsstats område på tidspunktet for asylansøgningen. De hidtidige afgørelser om nægtelse af indrejse af asylansøgende udlændinge i henhold til de indgåede dansk-svenske og dansk-tyske aftaler savner således hjemmel i Dublin-konventionen og dermed i udlændingelovens § 29 a.

Indenrigsministeriet skal hertil bemærke, at det endvidere foreslås præciseret i udlændingelovens § 29 a, at en udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres ikke blot i medfør af Dublin-konventionen, men også i medfør af en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublin-konventionen. F.eks. kan afvisning af en asylansøger, der søger om asyl ved indrejsekontrollen i en dansk havn i forbindelse med indrejse fra Sverige eller Tyskland, ske til Sverige eller Tyskland i medfør af de aftaler, Danmark har indgået med Sverige den 14. november 1997 og med Tyskland den 3. marts 1998 og den 28. oktober 1998.

Efter Indenrigsministeriets opfattelse er den foreslåede bestemmelse en præcisering af den gældende retstilstand. De bilaterale aftaler, Danmark har indgået med Sverige og Tyskland, indebærer en præcisering af anvendelsen af artikel 12 i Dublin-konventionen.